

Viola Éva

Délutáni séta

Délutáni séta
az Adria mellett
a Lungo Mare sétányon
te kedves, nézd
a kábult leánder piheg
rózsaszín fürtjei álmosan
a tengerre borultak ringadozva
a kezed a korláton pihen
szemedben fürdik a Kvarneri öböl
és ragyogva kéklík, mint a tűzijáték
amíg a poros babérfák alatt
a padon
asszonyok csipkéi fehérlenek
Abbázia parkjában már
nyílottak a kameliák.

Az úton

Az úton a tenger felé
elnéztem a leánder
virágait ahogy ledőltek
ágaikon fáradtan
fehérlenek a zöld levelek között.
Ahogy mentem a tenger felé
a jácint is suttogott
szétszórva gyengéd lombjait
illatozott a tengerig
engem kísérve
kúszott a napfény is utánam
kacsintgatva meg, megállt
a plumbumi babérfák lombjain
és ma engedtem
hogy ölelgessen az Adria kéksége.

Beszélgetek a tengerrel

Illatoznak a korlát mellett a babérfasorok
amíg futok a lépcsőkön lefelé a tengerhez
lábam alatt táncol az avar.
Ahogy megpillantom ott lent a tengert
megállok meghökkenve a szépségtől
szédülten nézem a varázslatos ragyogást
mintha először látnám
csillog, remegve fénylik
integet nevetve, mint régi barátnak.
Futok tovább a novemberi napsütésben
és lent,
kézcsókot kaptam az Adriától
ettől szebb, mi is lehetne?
Ülök a sziklán, hallgatva a flattyogást
csábít illatozva csodásan a kékség
csapkodik hullámaival, majd csendesedik
a messzi ködben hajót ringat
egy vitorlás körvonalait is látom
fehérlík ezüstösen.
Magyarul beszélek a tengerrel és megért
várni fog, mondja, és ásítózva nyújtózkodik.
Lehunyor a szemem
de akkor is látom a fény csillogását.
Ma ezüstöt öntött az ég a tengerre
Istenem, e szépséggel elmenni a végtelenbe
nem is lenne nehéz.
Újra sodorja a parti kavicsokat mind hangosab-
ban
habzik kínjában
és egy új kézcsókot adott
az öreg tenger.

Ruda Gábor fényképfelvétele